

at udelukke Tredjemands Erhvervelse, at denne maatte kunne indse, at der forelaa pligtstridig Adfærd fra Kommissionærens Side; det maa, som fastsat i § 54, udkræves, at han vidste eller burde vide, at Kommissionæren ved Salget væsentligt tilsidesatte Kommittentens Interesser eller handlede svigagtigt overfor Kommittenten.

I de i Paragrafens 2det Stykke omhandlede Tilfælde, nemlig naar Salgskommissionæren raader over Godset paa anden Maade end ved Salg, og naar Indkøbskommissionæren raader over Godset, stiller Forholdet sig noget anderledes med Hensyn til Tredjemands gode Tro. Saadanne Dispositioner ere i Almindelighed ubeføjede, og ond Tro vil altsaa her i Almindelighed foreligge, naar Tredjemand ved eller bør vide, at der foreligger et Kommissionsforhold. Udelukket er det dog ikke, at Tredjemand kan være i god Tro, selv om han kender Kommissionsforholdet, idet der er Tilfælde, hvor saadanne Dispositioner fra Kommissionærens Side kunne være berettigede; saaledes kan Indkøbskommissionæren sælge det indkøbte Gods i Medfør af Bestemmelserne i Udkastets §§ 36—38, ligesom det ikke er usædvanligt, at Indkøbskommissionæren tillige er Salgskommissionær og skal købe Godset for paany at sælge det. Det er næppe muligt her nærmere at specialisere de Tilfælde, hvor Viden om Kommissionsforholdet ikke bør være tilstrækkelig til at udelukke god Tro hos Tredjemand.

§ 55.

Denne Paragraf bestemmer i 1ste Punktum, at naar Kommissionæren, efter at hans Hverv er ophørt, ubeføjet sælger eller paa anden Maade raader over Gods, som han har i sin Besiddelse for Kommittentens Regning, gælder alligevel det foretagne til Fordel for Tredjemand, som ved Erhvervelsen hverken vidste eller burde vide, at Hvervet var ophørt, og at det foretagne som Følge deraf var ubeføjet.

Bestemmelsen gaar altsaa ud paa at fastsætte, at hvad der ifølge § 54 gælder om Kommissionærens ubeføjede Dispositioner over Godset under Kommissionsforholdets

Bestaaen, ogsaa under tilsvarende Betingelser skal gælde om ubeføjede Dispositioner, som af Kommissionæren foretages efter Hvervets Ophør. Med Hensyn til Bestemmelsens Forhold til gældende Ret og Grunden til, at den er opstillet, samt de nærmere Betingelser for Godtroenheds-erhvervelsens Indtræden kan saaledes ganske henvises til, hvad der er anført i Bemærkningerne til den foregaaende Paragraf. Fordringen om god Tro hos Tredjemand er her udtrykt saaledes, at Erhvervelsen for ham indtræder, naar han hverken vidste eller burde vide, at Hvervet var ophørt, og at det foretagne som Følge deraf var ubeføjet. Denne Betingelse vil altid være tilstede, naar Tredjemand ikke kunde vide noget om, at Kommissionæren handlede som Kommissionær. Og selv om Tredjemand vidste dette, er det, da Kommissionæren, uanset at Hvervet er ophørt, efter Omstændighederne kan være berettiget, ja endog forpligtet til at raade over Godset (§§ 48 og 49), ikke altid tilstrækkeligt til at udelukke god Tro hos Tredjemand, at han ved eller bør vide, at Hvervet er ophørt; det er dette, man har udtrykt ved Tilføjelsen „og at det foretagne som Følge deraf var ubeføjet“. Ordet „alligevel“ i det danske og norske Udkast, der svarer til Udtrykket „utan hinder däraf“ i Begyndelsen af det svenske Udkast, skal minde om, at selv om Tredjemand opfylder Betingelsen for god Tro efter denne Paragraf, vil Dispositionen dog ikke være uangribelig, medmindre tillige Betingelserne for dens Gyldighed efter § 54 ere tilstede.

I Paragrafens 2det Punktum er det i Overensstemmelse med Konkurslovens § 2 fastsat, at saafremt Hvervet er ophørt ved Kommissionærens eller Kommittentens Konkurs, kan Tredjemand, naar Lovgivningens Forskrifter om Bekendtgørelse af Konkursen ere iagttagne, ikke paaberaabe sig Uvidenhed om Konkursen. Naar Kommissionærens Konkurs er bekendtgjort, er altsaa Tredjemands Erhvervelse udelukket, hvad enten han vidste, at Kommissionæren handlede for en andens Regning eller ikke. Bekendtgørelsen af Kommittentens Konkurs